

[Svend Heiselberg]

er man gået væk fra, men her er store muligheder, hr. minister.

Lilli Gyldenkilde (SF):

Jeg kommer fra Vejle amt, så det er lige ved at være helt skamfuldt, jeg vover mig op på talerstolen i denne debat, hvor åbenbart alle kommer fra eller har en eller anden form for tilknytning til Ringkøbing amt. Men det får nu være, for jeg er blevet udpeget til ordfører i denne sag. Jeg kender også en del til Vestkysten, for jeg holder ferie derovre hvert år. Det kan måske være et kriterium for at få lov at blande sig.

Jeg skal ikke kaste mig ud i nogen diskussion med fremskridtspartiet, som i dag har brugt ordet solidaritet på en helt ejendommelig måde. Det får være. Men det har undret mig, at ordførerne for de partier, som ellers har talt og talt og talt om offentlige besparelser den ene gang efter den anden, står her og er ved at falde over hinanden for at bevilge så mange penge som overhovedet muligt til dette formål. Ærlig talt: det ville nok have set lidt anderledes ud, såfremt regeringens grundlag havde været et lidt andet, end det muligvis er – i hvert fald sådan fra sag til sag.

Jeg skal sige tak til ministeren for de svar, jeg har fået, bl. a. om, at vi på et tidspunkt må have en debat igen om disse spørgsmål. Jeg bemærkede, at ministeren ikke var uenig i, at det, man egentlig var nået frem til i forhandlingerne med Ringkøbing, nærmest var noget, der lignede en 60:40-model. Det vil jeg da bede dem i Ringkøbing om at være klar over. Samtidig vil jeg bede dem – uden at de skal tro, at forhandling foregår fra folketingets talerstol – om at være opmærksomme på, at det kan blive udgangspunktet for en ny drøftelse. Der er også her i dag givet udtryk for – bl. a. fra de radikale, nok noget stærkere end fra SF – at der kan blive tale om at tage lidt mere ind til 100 pct. statsfinansiering. Lad os nu se på det. I al fald vil jeg opfordre ministeren til at tage en fornyet drøftelse med Ringkøbing amt og ikke kaste sig ud i dette med: hvor skal henvendelsen nu komme fra; jeg vil sandelig ikke, for jeg er gået hjem tre gange, uden at de har villet dem ja, så nu vil jeg sandelig ikke opfordre dem til, at vi får en fornyet drøftelse. Jeg synes, at den, der overvinder sig selv, er den

klogeste og den stærkeste, og jeg vil opfordre ministeren til at få gang i de drøftelser.

Jeg vil sige til det radikale venstre, som har været så venlig at låne mig sit forslag til handlingsprogram, at jeg er selvfølgelig ikke helt enig i det, men i visse af tingene er jeg enig, og det må vel kunne være udmærket som grundlag for at snakke videre om disse ting.

Der er ét punkt, jeg slet ikke forstår, og det er det punkt, der handler om en ligelig byrdefordeling på de deltagende amter og kommuner. Ministeren har tidligere heroppefra givet udtryk for, at modellen 50:50 – som jeg nu har valgt at kalde den ud fra den betragtning, at kommuner og amter selv må finde frem til en forhandlingsløsning på, hvordan de vil fordele de sidste 50 pct. – er det meget vigtigt at fastholde. Der er kommuner, der er meget tyndt befolkede, som har et meget tyndt skattegrundlag, men som desværre har et stort område, de skal beskytte; det vil ikke være helt rimeligt, at der ikke bliver en byrdefordeling, der indebærer, at dér må amtet gå ind med en større procent. Her er jeg altså ikke enig med det radikale venstre.

Hvis jeg har forstået det rigtigt, er det også det radikale venstres mening, at der skal ret mange flere penge med i posen til det her. Jeg mener, at man nu skal være realistisk, og jeg mener, der er kommet et godt oplæg fra ministeren. Lad os så se, hvor forhandlingen ender.

I øvrigt må jeg sige, at den radikale holdning har undret mig lidt i og med, at det radikale venstre har meget travlt med at passe på samfundsøkonomien – så travlt, at man er lige ved ikke at kunne være i stue med SF.

Dohrmann (FP):

Fru Lilli Gyldenkilde undrede sig over, at fremskridtspartiet vil give nogle flere penge til kystsikring. Jeg kan betro fru Lilli Gyldenkilde, at vi er nok nogle stykker, som har undret os mere over, at et parti som SF, som ellers går ind for næsten ubegrænset brug af offentlige midler, enten det er til kollektiv trafik, gratis mælk til småbørn eller støtte til evighedsstudenter o. lign., lige præcis på det punkt ikke mener, man skal være solidarisk, men tværtimod giver udtryk for, at befolk-